

PULITZER ÖDÜLÜ, 1970

TOPLU ÖYKÜLER-1

JEAN STAFF- FORD

“Baştan sona kusursuz öykülerden
oluşan seçkin bir derleme.” — Guy Davenport,
The New York Times Book Review

JOYCE CAROL OATES'UN
SONSÖZÜYLE

Türkçeleştiren: Gökçe Yavaş

Delil

Jean Stafford

Amerikalı yazar Jean Stafford (1915-1979), 1944'te ilk romanı *Boston Adventure*'in çoksatanlar listesine girmesiyle adını duyurdu. Toplumsal cinsiyet rollerinin bireysel kimliklerin oluşumundaki etkisini konu edindiği ikinci romanı *Mountain Lion* 1947 yılında yayımlandı. Romanlarının yanı sıra öyküler ve çocuk kitapları kaleme aldı. *The New Yorker*, *Harper's Bazaar*, *Kenyon Review* gibi önde gelen dergilerin sayfalarına taşınan, toplumsal düzenin kısıtlamaları ve dayatmalarıyla köşeye sıkışmış her yaştan kadın karakterin ağırlığı oluşturduğu öyküleriyle 1970 yılında Pulitzer Ödülü'ne layık görüldü.

Gökçe Yavaş

1991'de Tokat'ta doğdu. Lise öğrenimini Galatasaray Lisesi'nde tamamladıktan sonra İstanbul Teknik Üniversitesi'nde tasarım eğitimi aldı. Rudyard Kipling, Robert Louis Stevenson, Otto Rank ve Emile Durkheim'den çeviriler yaptı. Editör ve çevirmen olarak çalışmalarına devam ediyor.

JEAN STAFFORD TOPLU ÖYKÜLER-1

© 2018, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2005, Nora Cosgrove

önsöz hakkı © 2005, Joyce Carol Oates

İlk baskı 1984 yılında, ABD’de *The Collected Stories of Jean Stafford* adı ile E.P. Dutton Inc. tarafından yapılmıştır.

Bu kitabın telif hakları Russell & Volkening, c/o Massie & McQuilkin Literary Agents ile anlaşmalı olarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır..

YAZAR: Jean Stafford

TÜRKÇELEŞTİREN: Gökçe Yavaş

EDİTÖR: Hilâl Aydın

DÜZELTİ: Aslı Candaş

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara

Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-39-7

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.’nin tescilli markasıdır.

PULITZER ÖDÜLÜ, 1970

JEAN STAFFORD

TOPLU ÖYKÜLER-1

Türkçeleştiren: Gökçe Yavaş

İçindekiler

Yazarın Notu	7
Gurbetteki Masumlar	9
Çocuk Oyunu	11
Echo ve Nemesis	32
Genç Kız	58
Makul Bir Öneri	72
Sorumluluk Alıcıya Aittir	86
Maggie Meriwether'in Başına Gelenler	108
Bostonlular ve Amerikan Sahnesinin Diğer Gösterileri	129
Hayat Değil Dipsiz Kuyu	131
Çeyiz Sandığı	158
Kibar Bir Muhabbet	167
Taşrada Aşk Hikâyesi	184
Kanayan Kalpler	202
Bahçe Mineleri	234
İç Kale	246
Sonsöz	267

Yazarın Notu

Babam, ben onu bildim bileli, Jack Wonder ya da arada bir Ben Delight mahlasıyla Western tarzı hikâyeler yazıyordu. Ama daha öncesinde, yani ben doğmadan önce, kendi adıyla yazıyormuş. *When Cattle Kingdom Fell* (Büyükbaş Krallığı Düştüğünde) adında bir romanı yayımlanmış. Ailemdeki diğer önemli kitap (geri kalanlar anı kitapları ya da manzara kartpostalı albümlerinden ibaret) anne tarafından kuzenimin çocuğu Margaret Lynn'e ait. Batı sınırı olan Kansas'ta geçirdiği çocukluğundan izler taşıyan kitabın adı *A Stepdaughter of the Prairie* (Bozkırların Üvey Kızı). Ne yazık ki bu kitapların ikisini de okumadım, o yüzden beni etkilediklerini söyleyemem. Yine de kitapların *adları* beni etkiledi; doyumsuz yazma tutkum (*cacoethes scribendi*) başladığında düzlüklerdeki kasırgalar, boynuzlu hayvan sürülerinin Panhandle'dan Dodge'a sürülürken deli gibi koşturmaları, sınırın güneyindeki kanlı olaylar hakkında yazmaya başladım. Tüm çiftliklerdeki ustabaşların, Colt 45'lerinin¹ namlularıyla uyumlu çelik gibi mavi gözleri vardı. Böylesi bir

1 Amerikan menşeli ünlü bir silah markası. [E.N.]

kökenden geldiğim ve erkenden bu konular hakkında yazmaya başladığım için mahalli bir yazar olacağım düşünülebilirdi, ama babamın aşâğılık Batısı ve Kuzen Margaret'in soylu Batısı sadece hafızalarda kalmıştı ve ben ehlileştirilmiş köklerimden ayrılmak için sabırsızlanıyordum. İlk fırsatta oradan sıvışıp Rocky Dağları'nı aşarak Atlantik Okyanusu'nu geçtim. O zamandan beri Batı'ya sadece kısa süreler için döndüm; bir yanım Güney'de, Orta Batı'da, New England ya da New York'ta yaşasa da kökenlerim Colorado'daki yarı uydurma Adams kasabasında kaldı. Bu öykülerdeki insanların çoğu da evlerinden uzakta ve evlerini ne kadar özleseler de bir daha geri dönmeyecekler. Bu yüzden öykülerdeki coğrafi gruplamaları da bir bakıma rasgele yaptım. Mark Twain ve Henry James'ten başlıklar ödünç aldım² (başkalarının başlıklarına el koymakta üstüme yoktur), ikisi en sevdiğim Amerikalı yazarlar ve kendimi onların yersiz yurtsuzluğuna, mekân anlayışına yakın hissediyorum.

J. S.

2 Kitabın ilk bölümünün başlığı olan “Gurbetteki Masumlar”, Mark Twain'in Avrupa ve Kutsal Topraklar'a seyahati sonrasında kaleme aldığı gezi yazılarının bir araya getirildiği *The Innocents Abroad* (1869) kitabının adıdır aynı zamanda. [E.N.]

GURBETTEKİ MASUMLAR

Çocuk Oyunu

Ekru tonlarında ipekten, kenarlarında boncuk saçakları olan büyük, sallanan lambalar; rulet ve *chemin de fer*³ masalarındaki gözünü dört açmış krupiyelerin ve kumar oynayanların çehrelerine sağlıksız, kederli bir ışık düşürüyordu. Bu donukluğun içindeki duman tabakası yeşildi; masalardaki çuha örtünün rengini andırıyordu ve insanı zehirleyen tatlı bir koku, çark ve kartlarla ilgilenmek için eğilmiş başların üzerinde geziniyordu.

Büyük pencereler kapalıydı ve taba rengi tiftik perdeler çekilmişti. Sıcak, yavan, havasız odanın içindeki herkes hastalık belirtileriyle boğuşan süreğen hastalar gibi görünüyordu. Kılı kırk yaran ve gözlerini olasılık sistemi tuttuğu defterden asla ayırmayan Çinli genç kadın; yaşlanmaya başlamış, kırmızı yanaklı, yüzü ay yüzeyi kadar pürüzlü ve monoklüyle her an birilerini paylamaya hazırmış gibi görünen Alman ve tacı altın örgüsü incilerle süslenmiş, kraliçeyi andıran havalı İskandinav... Belirtiler farklılık gösterse de hastalık hepsinde aynıydı. Tüm bu kişileri ortak paydada toplayan, acı gelgitlerine odaklanmış bir hastaninkiydi. Türbanını başına dolamış racanın,

3 Fr. Fransızlara özgü bir iskambil oyunu. [Ç.N.]

etekli iki İskoç'un, Brüksel'den gelen kasabalıların ve dantellere gömülmüş, Anvers elmaslarıyla kaplanmış sarkık gerdanlı, yaşlı zengin dulların ister istemez insanlardan uzak bir duruşları vardı.

Gerçekten de giydiklerinin *déshabillé*⁴ değil, şık kıyafetler olması dışında, ortamdaki endişe ve baskı, kumarhaneye bir hastane koğuşu havası veriyordu. Beş yüz ya da daha fazla kişinin oluşturduğu cumartesi gecesi kalabalığının –oyuncular dipdibe duruyordu– üzerinde umutsuz bir gerginliğin yol açtığı sükûnet vardı; kahkaha yoktu, homurtulu konuşmalar dışında sadece krupiyelerin boğuk bağırışları duyuluyordu: “*Messieurs, mesdames, faites vos jeux!*”⁵ Ve çarkların dönüşü ile krupiyelerin bunun ardından gelen uyarıları: “*Rien ne va plus.*”⁶ Ve toplar kaderi belirleyen son bölmelere düşerken toplu bir iç çekiş.

Abby Reynolds, bara en yakın masada oynayan eşlikçisi Hugh Nicholson'ın yanından ayrılmıştı. Adam pek özenli bir rehber olduğundan, etrafı onunla dolaşmayı önermişti, ama Abby olan biteni rehbersiz gözlemlemek istediğini söylemişti; adam da itiraz etmemiş, hemen çarka yönelmişti. Abby'nin kumar hakkındaki bütün bilgisi film sahnelerinden ibaretti; masadan masaya gezip oyunları anlamaya çabalarken ya aklında yanlış kaldığını ya da Holywood'un kumara yalan yanlış, sahte bir parıltı ekleyip gerçekteki kasveti çıkardığını fark etti. Gösterişli avizeler hayal etmişti, bu ruhsuz, mantara benzer lambaları değil; halı da ağır ve koyu kırmızı değil, ince ve kasvetli koyu mor zeminin üstünde soluk sarı, anlamsız paralelkenar desenleri taşıyordu.

4 Fr. Ev kıyafeti. [Ç.N.]

5 Fr. Bayanlar, baylar, bahisleri koyun! [Ç.N.]

6 Fr. Bahisler kapandı. [Ç.N.]

Belli belirsiz, çiçek açan ağaçların dallarıyla kuşatılmış balkonlar hayal etmişti; aşağı bakınca mehtabın aydınlattığı, milyonerlerin yatlarıyla kaplı denizin görüldüğü, sık âşıkların aşklarının eziyet ve avuntularıyla yüzleştikleri balkonlar. Film-lerde telli enstrümanlarla yapılan dokunaklı bir müzik oldu-ğunu anımsıyordu, acı tatlı ve imalı. Bar daha hayat dolu bir görüntü sunmalıydı. Pek temiz olmayan ve ağırkanlı iki Valon⁷ tarafından işletilen bu bar ise daha ziyade demiryolu istasyo-nu veya vapurlarda bulunacak bir yere benziyordu. Düşünün-ce filmlerde gördüklerinin büyük ihtimalle Monte Carlo'daki (veya kozmopolit Güney Amerika şehirlerindeki) oyun salonla-rı olduğu ve Akdeniz'in (veya Güney cephesinden Atlantik'in) kutsayan ışığının, havasının, çiçeklerinin onu kumarhaneler hakkında böyle yanlış bir kanıya ittiği sonucuna vardı. Bura-da, Belçika'da, Knokke-le-Zoute'taki kumarhane belki de bu hüznü duruşunu havanın basık ve ağır, kumların gri olduğu karanlık Kuzey Denizi'nden almıştı.

Müşteriler de beklediği gibi değildi. Keyifsiz ve uzak hâlleri, şu ya da bu şekilde bulanık bir camın ardında olmaları, bir tra-jedi ya da pervasız, intihara meyilli bir delilik yaşıyorsalar bile bunu maskeliyordu. Havada bulaşıcı bir his vardı, bir saat do-laştıktan sonra Abby gergin ve sıkın hissetmeye başladı, hal-buki salona ilk girdiğinde çok neşeliydi. O ve Hugh Nicholson öğleden sonra Oostende'deki at yarışlarında bir güzel kazanmış, şampanyayla kendilerini uzun uzun kutlamışlardı, neşeleri ta-van yaptığında da bir araba kiralayıp buraya gelmeye karar ver-mişlerdi. Şimdi şampanya coşkusunun yerini baş ağrısı almıştı,

7 Belçika'nın Valon bölgesinde yaşayan halk. [E.N.]

duman ve cansız ışık Abby'nin gözlerini sızlatıyordu. Bütün mutluluğu; bu adanmış, mutsuz topluluğun sessizliğinde, krupiyelerin ve yüksek sandalyelerinde üçkâğıtçıların, bağımlıların ve acemilerin yüz ifadelerini tam olarak okuyabilen görevlilerin deneyimli, ölçüp biçen gözlerinin hapsinde yitip gitmişti. Gözlerini dikip sınıflandırma yapan yalnızca onlar değildi, aynı şeyi oyuncular da yapıyordu; sanki ancak mümkün olan en umumi şekilde tatmin edebildikleri gizli günahlarını işlerken yakalanmaya içerliyormuş gibi acımasız, düşmancıl bir tavırları vardı.

Kırış buruş, kartaloz suratlı, mor giyinmiş ve mor bir şapka takmış çok yaşlı bir kadın, mücevherlerle kaplı uzun saplı bir gözlüğün ardından uzun uzun Abby'ye baktı; Abby de meydan okurcasına ona baktı, ama sahne korkusu onu ele geçirdi ve savaşı kaybetti. Başka bir masaya geçti, orada da maymun kürkünden otrişi, kötü boyanmış saçlarıyla aynı doku ve renkte olan başka bir acuzenin bakışlarına maruz kaldı. İki çift göz de ona hakaret etmişti, açıkça, "Turist! Seyirci! Sen kimsin ki bizi yargılıyorsun?" demişti. Abby kendini, aynı birileri onu kalabalıkta itekleyip, sonra da yolu kapattığı için haksız yere azarladığındaki gibi hissetti.

Kendini kaybolmuş hissederken aniden deli bir memleket hasretinin rüzgârına yakalandı ve neredeyse ağlayarak bara gidip bir bardak limonata söyledi.

Abby Reynolds kocasının ölümünden beri, yaklaşık bir yıldır, Avrupa'da yaşıyordu; Florentine'de yas tutan ya da bakire hanımefendilere özel bir pansiyondan çıkıp Roma'da aynı tarz bir misafirhaneye taşınmış, Viyana ve Münih'te saygıdeğer yaşlı çiftlerin evlerindeki odalarda kalmış, Paris'te eğreti bir dairede,

eğreti bir hizmetçi ve eğreti bir siyah kediyle yaşamıştı. Henüz kırklarının başında olsa da geçkin ve bitkin hissetmeye başlamıştı. Gösterişsiz bile olsa yabancı bir adres, New York veya Boston apart otellerinde olmayan bir saygınlık taşıdığı için yurtdışında yaşayan binlerce yalnız Amerikalı kadınla arasında hiçbir fark yok gibi hissediyordu. Adresin getirdiği bu saygınlık, insanların onlara acımaması, kızlarının ve yeğenlerinin, kız kardeşlerinin ve arkadaşlarının haklarında, “Bilmem kim ne kadar da hayat dolu değil mi, tek başına gezip tozuyor!” demesi için gerekiyordu. Bu kadınların bazılarının yurtdışında yaşamalarının bahanesi, evli çocuklarının hayatına karışmak istememeleriydi, bu çocukların çocukları için kendilerinden geçene kadar alışveriş yapıyor, uluslararası posta işleriyle uğraşırken bin bir sıkıntı çekiyorlardı.

Böylece Abby de hayatı baba, anne, koca gibi başkalarına bağlı –ya da başkaları ona bağlı– olan ve tabut kapatıldığında ya da boşanma kararı çıktığında kimsesiz kaldığını fark eden kadının grubuna dâhil olmuştu. Gruptakiler; deniz kenarı otellerinin rüzgârlı taraçalarında briç oynayarak, bir sürü mektup yazarak, Eriha⁸ höyük ve harabe kazıları hakkındaki konferanslara katılarak, kendilerini gayret ve sıkıntıyla o an yaşadıkları ülkenin diline vererek içinde bulundukları küçük düşürücü durumu saklarlardı –zira yalnızlığı kabul edilemez ve biraz utanç verici bulduklarından, kendilerini içe kapanık saymayı tercih ederlerdi.

Abby ve kocası yıllardır yurtdışında nereye giderlerse gitsinler, terk edilmiş bu cesur yalnızları görüp onlar için üzölmüşlerdi. Abby, John’un onun bu zümreye katıldığını görse dehşete

8 Ürdün nehri yakınında bulunan yerleşim yeri. [E.N.]

düşeceğini biliyordu. Nasıl dâhil olduğunu kendisi de tam olarak bilmiyordu; doğası gereği sosyal, canlı ve dayanıklıydı, ama John'un beklenmedik ölümü onu öyle kötü çarpmıştı ki bundan sonra bir uyurgezer gibi ilerlemiş ve en kolay yolu seçmişti. Akraba ve arkadaşlarının ricalarına ve kendi sağduyusuna rağmen, New York'taki dairesini kiraya vermiş ve Avrupa'ya çekilmişti; kuzen, teyze ve halalarının yolundan gitmişti (bazen çift olarak geziyorlardı, Sorbonne'da beraber ders almışlardı). Annesi de bu yolu seçmişti, Roma'da bir balkonda İspanyol Merdivenleri'nin suluboya resmini yaparken unutulup gitmişti.

Bir ay kadar önce ılık, tatlı bir akşam, Abby hâlâ Paris'teyken, uyuşukluğunun yerini ani bir yerinde duramama hissi almıştı; bahçeye açılan penceresinden, çiçek kokularıyla beraber hafif bir rüzgârla giren şehvetli kahkahaların ve yer yer duyulan şarkının sesleriydi bu hissi getiren. Canfield⁹ oynuyordu –hani şu günün en hoş zamanının alacakaranlık olduğunu düşünen yetmişliklerin oynadığı yaşlı kadın oyununu– o oynarken siyah kedi oturduğu sedirden onu izliyordu, kartları apaçık görebiliyordu. Alaycı, şık ve Fransızdı; hayli gururlu bu kedi onu utandırdı. Kendini çirkin, uygunsuz ve tutuk hissettirdi. Gerçekten de çirkin giyinmişti, oysa zarif ve yeterince parası olan birine göre böyle giyinmek zorunda değildi, ama üzgün bir ruh hâli, beraberinde üzgün kıyafetler getirmişti. Gerçekten de buraya yakışmıyordu, East River'da, kendi dairesinde olmaya can attığını fark etti.

Oyun bittiğinde –kazanamamıştı– kafasını kaldırıp baktı, siyah Fransız kedi duygusal, derin düşüncelere dalışının sıkıcılığı dayanılmazmış gibi esnedi. Onun ikileminden etkilenme-

9 Tek kişilik bir iskambil oyunu. [E.N.]

miş bir hâlde kulaklarının arkasını temizledi. Abby en sonunda yaşadığı iradesiz hayattan nefret ettiğini ve olayların merkezine, sayısız enerjik arkadaşının yanına, New York'un tanınmış ve şaşırtıcı sokaklarına dönmek istediğini fark etmişti; partiler vermek ve partilere gitmek istiyordu; Metropolitan'da bir locada oturmak ve La Scala'ya bir daha asla yalnız gitmemek istiyordu; tekrar Bellevue'de gönüllü olmak, ameliyathanedeki ilaçlı pamukları saymak istiyordu; iyice abartmıştı artık, kendine bu ağır Paris çiçeklerini koklamaktansa eter koklamayı tercih ettiğini söyledi. Kediye de sanki kendisine karşı çıkmış gibi muhalif bir havayla, "Eve gideceğim. Sadece biletimi ayırtmam lazım, yarın yaparım," dedi yüksek sesle.

Ertesi sabah erkenden seyahat acentesine gitti ve bulabildiği ilk bileti aldı, iki hafta sonraydı, şimdi, yeniden doğmuş gibi gitmek için sabırsızlanırken, önünde uzanan iki haftalık bekleyiş hakaret gibi geliyordu. Bu iki hafta hem de şu merhametsiz kedi onu gözlerken nasıl olup da geçecekti? Ama ilahi takdir Abby'nin sorunlarına karşı kayıtsız değildi, öğleden sonra postası ona Paris'ten ayrılmak ve kediyi hizmetçiye emanet etmek için geçerli bir neden getirmişti. Hugh Nicholson'dan bir mektup vardı, yıllardır tanıdığı ve son seyahatlerinde zaman zaman gördüğü bir adamdı. Hayatının büyük kısmını Londra'da geçirmiş bir Kanadalıydı, çeşitli zamanlarda ve çeşitli şekillerde film dünyası için çalışmıştı. Yazmış, yönetmiş ve arada sırada da oynamıştı. Serveti arttığında ona göre giyinmiş ve Albany'de Regency¹⁰ ihtişamında yaşamıştı; serveti azaldığındaysa kuytu

10 New York'ta bulunan lüks bir otel. [E.N.]

pansiyonlara taşınmış, akşam yemeği ve sayfiyede geçen hafta sonları karşılığında şarkı söylemişti.

Bir karısı vardı, ama ayrı yaşıyorlardı; kadın İngiltere'nin kuzeyinde oturuyor, Kerry Blue teriyerleri yetiştiriyordu. Adamın her yaz İskoçya'ya iki haftalığına bisiklet sürmeye götürdüğü, okul çağında iki oğlu vardı. Abby ve John karısıyla hiç tanışmamıştı, Hugh da ondan hiç bahsetmemişti. Bir keresinde şüpheli bir skandal dedikodusu gelmişti kulaklarına, ama Hugh'a olan sevgileri onları, bu işin aslını astarını araştırmaktan uzak tutmuştu.

Onunla ilk kez New York'ta, zengin zamanlarından birinde tanışmışlardı, sıcaklığı ve Amerika'yı şevkle takdir edişiyse onları cezbetmişti; ona göre peş peşe ziyaretlerle bile Amerika'nın yenilikleri eskimiyordu. Onu Londra'da da hem varlıklı hem de fakir zamanında görmüşlerdi. Dara düştüğünde ve gömlekleri temiz görünmediğinde, doğal olarak daha az eğlenceliydi, ama asla acınası değildi ve sonsuz bir iyimserliğe sahipti: Herhangi bir yerde ve anda, ayağını gökkuşağının sonundaki altın küpüne çarpabilirdi.¹¹

Hugh'nun bu sabah harika bir zamanlamayla gelen mektubu, Abby'yi Sussex'teki bir ev partisinde kendisine eşlik etmeye davet ediyordu. Yazdığına göre ev kocamandı, tarih ve hayaletlerle doluydu, bahçelerinde Amerikalıların İngiliz bahçelerinde görmeyi beklediği her şey vardı: "gizli bölümler, çitler, çardaklar, korular." Evsahibesi seanslar düzenliyordu, Normandiyalı ataların gölgele-riyle ve Titus Oates'la¹² sohbet ettiğini iddia ediyordu.

11 Bir İrlandalı inanışına göre gökkuşağının altında bir küp dolusu altın vardır. [Ç.N.]

12 1678'de Cizvitlerin II. Charles'a suikast planladığına dair komployu uydu-
ran Anglikan din adamı. [E.N.]

JEAN STAFFORD

TOPLU ÖYKÜLER-1

Türkçeleştiren: Gökçe Yavaş

Pulitzer ödüllü Amerikalı yazar Jean Stafford; olağanüstü detaycılığı, merkeze aldığı kadın karakterlere ait fiziksel ve ruhsal betimlemelerdeki başarısı, hayranlık uyandıran incelikli üslubu ve kadınlıkla ilgili basmakalıp düşünceleri sorgulamaya açma cesaretiyle ilham verici bir yazar.

Stafford, türünün en iyi örneklerinden olan bu öykülerde; çocukluk döneminden başlayan sancılıyla bireylerin tutsak oldukları iç dünyalarını, çıkmazlarını, insan ilişkilerindeki çalkantıları, tüm bağılılıklardan özgürleşme hayali ile aidiyet arzusunu âdeta bir zanaatkâr titizliğiyle işliyor. Kimi zaman mesafeli, ironik; kimi zaman beklenmedik şekilde sert, keskin ya da eğlenceli olabilen anlatım tarzıyla Stafford, Türkçeye ilk kez çevrilen bu öyküler toplamıyla okurlarının zihninde kolay kolay silinmeyecek izler bırakıyor.

delidolu.com.tr

[f](#) [t](#) [@](#) delidolukitap

ISBN: 978-606-2349-39-7

9 786052 349397